

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΠΑΠΟ

Διασκευή: Δημήτρης Αδάμης - Δόμνα Ζαφειροπούλου

Εικονογράφηση: Νίκος Κουμαριάς

Έκδοση πρώτη: Σεπτέμβριος 2014

ISBN: 978-960-9550-48-2

© 2014 Δημήτρης Αδάμης
& Εκδόσεις ΕΝ ΠΛΩ
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα
Τηλ.: 210 32 26 343 - Fax: 210 32 21 238
www.enploeditions.gr
info@enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Φωτοστοιχειοδεσία-Διαχωρισμοί-Εκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Λυχνία Α.Ε.»
Ανδραβίδας 7, Χαμόμηλο Αχαρναί
Τηλ.: 210 34 10 436

Το CD διατίθεται δωρεάν με το βιβλίο και δεν πωλείται ξεχωριστά

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΔΑΜΗΣ-ΔΟΜΝΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το
ασχη
μόπα
ρο

Βασισμένο στο παραμύδι
του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΜΑΡΙΑΣ

Έν πλω

Μια φορά και κάποτε, τέσσερις ερευνητές αποφάσισαν να εξερευνηθούν. Τι;;; Ούτε αυτοί ήξεραν. Άλλωστε αν το ήξεραν δεν υπήρχε λόγος να το εξερευνηθούν. Με τα ποηλά βρέθηκαν κοντά σε μια μεγάλη λίμνη. Μια λίμνη από αυτές που έχουν γύρω-γύρω καλαμιές, από αυτές που έχουν γύρω-γύρω ψηλά δέντρα και μέσα στο νερό ζουν διάφορα είδη ζώων. Από βατράχους και ψάρια, μέχρι πουλιά και πάπιες. Αυτές ειδικά είχαν μεγάλο ενδιαφέρον για τους εξερευνητές μας.

Παρα παπαμ παμ παμ πα πα...
Πι πι πι πι... πιπί μου...
Πω πω πω!!! Α πα πα!!!
Μπα!!! Πα!
Που; Που;
Πουή πουή πουή πουή πουή...
Που και α πα. Που και ι πι!!!
Πίου πίου πίου πίου

Εντάξει , εντάξει, μπορούμε να συγκεντρωθούμε; Να δούμε τι ανακαλύψατε;

Ένα παπί...
Μα ποιο παπί;
Ένα άσχημο παπί.
Ένα παπί...
...μα τι παπί!
Ένα άσχημο παπί.
Ένα άσχημο παπί εκεί στην ποταμιά...
Μαζί με άλλα όμορφα παπιά...
Ας το πάμε απ' την αρχή...
Έναν καιρό και κάτι παπιά...
Ε;

Έναν καιρό και μια φορά... τώρα δα, εδώ μπροστά...
Μαέστρο! Πα, παπα, παπαπαπα!

Καλοκαίρι.

Εξοχή.

Ο ήλιος λάμπει.

Τα στάχυα ολόχρυσά στα λιβάδια.

Τα καλαμπόκια;

Ακόμη πράσινα στα χωράφια.

Τα πουλάκια τσίου τσίου...

Οι μέλισσες σαν τρελές ζzzzzzzιν ζzzzzzzιν...

Και οι πελταργοί στον κόσμο τους...

Να μην καταλαβαίνουμε τι λένε.

Τι εννοείς;

Αποδημητικά πουλιά παιδί μου, φεύγουν το χειμώνα να πάνε σε μέρη πιο ζεστά.

Εκεί λοιπόν, είχαν μάθει να μιλούν αιγυπτιακά!

Παρόλα αυτά γύρω από τα χωράφια απλώνόταν ένα μεγάλο δάσος...

Δάσος πυκνό...

Δύσβατο...

Ε;

Δύσκολα το περπατούσες.

Α!

Εκεί κωμένο ήταν κι ένα παλιό σπίτι.

Στο δάσος το πυκνό...

Σου λείπει αν ήσουν παιδί και ήσουν όρθιος κρυβόσουν άνετα.

Στο δάσος το πυκνό με τα βούρλα και τις καλαμιές.

Εκεί μια πάπια στρουμπουλή...

- Πήρα λίγα κιλά από την εγκυμοσύνη.

Εκεί μια πάπια που ήταν από πριν στρουμπουλή, κάποια στιγμή γέννησε...

- Τρία...

- Κιλά;

- Αβγά! Οι πάπιες γεννάμε αβγά!

- Θα τα κλωσήσω και θα βγούνε πουλάκια...

- Παπάκια...

- Παπάκια...

Εκεί, λοιπόν, στο δάσος το πυκνό...

Που αν ήσουν παιδί κι ήσουν όρθιος κρυβόσουν άνετα.

Εκεί μια πάπια στρουμπουλή...

Κλωσούσε τα αβγά της...

Εμείς είχαμε κι άλλες δουλειές...

Αυτή εκεί. Καθότανε στ' αβγά της.

- Αχ, δεν αντέχω άλλο να κλωσάω. Ανυπομονώ. Και ζηλεύω. Με τέτοιο καιρό δεν κρατιέμαι. Πώς θα 'θελα να βουτήξω και 'γω λίγο στο νερό, να σεργιανίσω στον ήλιο. Ζηλεύω τις φιληνάδες μου! Ώχου! Πολλή δουλειά και καθόλου ξεγνοιασιά.

- Κάτσε στ' αβγά σου εσύ!

Κάποια στιγμή... επιτέλους...

- Ένα-ένα άρχισαν να σπάνε τα αβγά και να ξεπετάγονται από μέσα τα παιδάκια μου...

- Τα παπάκια σου...

- Τα παπάκια μου...

- Πα... πα... παα... έκαναν...

- Ε, παπάκια είμαστε, τι θες να κάνουμε;

- Μην το λες, σου θυμίζω τους πεληργούς...

- Άλλο αυτό.

Έτσι λοιπόν βγήκαν κι αυτά στον πράσινο τούτο κόσμο...

- Είναι πολύ μεγάλος ο κόσμος, μικρά μου... Ο κόσμος απλώνεται πέρα από την αυλή μας, πέρα από τον φράχτη, πέρα από το χωριό. Είναι ένας κόσμος που όλα τα χωράει και τους λόφους τους χαμηλούς και τα βουνά τα ψηλά. Και τις μικρές λίμνες και τους απέραντους ωκεανούς. Και τα πράσινα λιβάδια και την έρημο την ξερή. Έχετε να μάθετε πολλά και να ζήσετε ακόμα περισσότερα... Ελάτε να σας μετρήσω... ένα, δύο, το τρία που είναι; Κάποιος τριπελιάζει να βγει στον κόσμο... και με κουράζει... θα πρέπει να κάτσω κι άλλο... κι είναι και το μεγαλύτερο αβγό.

Τότε εμφανίστηκε μια γριά πάπια που ίσα-ίσα που στεκότανε στα πόδια της και τα χέρια της έτρεμαν από τα γερατιά!

- Τι έγινε, καλή μου; Ακόμη; Θα ζήσω να το δω κι αυτό; Φτου φτου.

- Ε, μερικά είναι πεισματάρικα...

- Τι τα θες άμα από μικρό φαίνεται ότι θα σου βγάλει την ψυχή... φτου...

- Ε, παιδιά είναι...

- Τα κακομαθαίνετε από μικρά και μετά παιδιά είναι... για να το δω εγώ... καλή... αυτό δεν είναι δικό σου...

- Τι λες κυρά μου;

- Άκου με που σου λέω... αυτό είναι μάλλον αβγό γαλοπούλλας. Κάποτε κλώσασα κι εγώ ένα τέτοιο. Καμία συνεννόηση... άσε που φοβόταν και το νερό... ρεζίλι με έκανε. Άστο εκεί πέρα και πήγαινε στα παπάκια σου να τα μάθεις να κολλυμπάνε που έχουσε καταβρέξει όλο τον κόσμο! Βέβαια, φως φανάρι, είναι γαλοπούλλας!

- Εγώ θα το περιμένω... ό,τι κι αν είναι...

- Κάνε όπως νομίζεις...

- Κι έτσι κι έκανα... Περίμενα... περίμενα... και μια μέρα... έσπασε το αβγό και βγήκε από μέσα ο κανακάρης μου...

- Μαμά!

- Ο μαντράχαλός μου... είχα τις αμφιβολίες μου αν είναι γαλιόπουλο...

- Μαμά, έλα να βουτήξουμε. Το νερό είναι δροσερό...

- Αυτό είναι... αν είναι γαλιόπουλο δεν θα θέλει να μπει μέσα! Εμπρός παιδιά μου, όλοι για μπάνιο...

- Μου αρέσει πολύ το κοχύμπι...

Είπε το άσχημο γκριζο παπί έτοιμο όμως για μεγάλες βουτιές!

- Δεν είναι γαλιόπουλο... είναι παιδί μου. Απλά είναι λίγο... διαφορετικό!

- Μαμά μου αρέσει πάρα πολύ το κοχύμπι!

- Κοιτάξτε κι άλλα παπάκια μες στη λίμνη!

- Γειά σας παπάκια. Ελάτε να κοχυμπήσουμε όπως τα βατραχάκια. Θυμάστε;

- Ναι.

- Να κάνουμε και ύπτιο;

- Ύπτιο;

- Μαμά θέλω κι απ' την άλλη!

- Βέβαια!

- Μαμά θέλω και μακροβούτι!

- Ναι! Μακροβούτι!

- Εντάξει, με προσοχή!

- Έτσι! Ωραία! Πιο αργά τα χεράκια! Μπράβο τα παπάκια μου!

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Μες στη λίμνη αυτή
κολυμπώ και γλιστρώ
σαν το φίδι στη γη
στον αέρα πουλί.

Κι από δω κι από κει,
πλητσοιρίζω γιατί
είναι τόσο γλυκιά
πα πα πα η ζωή.

Τα φτερά μου χτυπώ
τραγουδώ και γελώ
σαν το ψάρι κι εγώ
νιώθω μες στο νερό.

Το κεφάλι βουτώ
για χαρά τα περνώ,
πάω μέσα βαθιά
στα γλυκά τα νερά.

Κι από δω κι από κει,
πλητσοιρίζω γιατί
είναι τόσο γλυκιά
πα πα πα η ζωή.

- Ελάτε να σκουπιστείτε. Το απόγευμα θα πάμε βόλτα. Θα πάμε στο σπίτι, στο κοτέτσι...

- Έχει κι άλλα πάπια εκεί, μαμά;

- Οουου! Κότες, πάπια και τη γριά σπανιόλα πάπια που τη σέβονται όλοι. Έχει και κόκκινη κορδέλα στο πόδι της. Βέβαια... μεγαλεία, είναι η πιο μεγάλη διάκριση που μπορεί να πάρει πάπια και δεν επιτρέπεται να την πειράξει ούτε ζώο αλλά ούτε και άνθρωπος. Θα υποκλιθείς...

- Πώς έτσι;

- Κάτσε να σου δείξω... Να έτσι...

Εκείνη την ώρα έφτασε κοντά τους και η σπανιόλα πάπια.

Το ασχημόπαπό μας έκανε κάτι αδέξιες προσπάθειες να υποκλιθεί.

- Χαριτωμένα τα παιδιά σου καλή μου, όμορφα... αλλά αυτό εδώ... κάπως είναι. Και τι χρώμα είναι αυτό; Μα τι άσχημο παπί; Μήπως το κλώσισες στραβά;

- Όχι... το κλώσισα όπως έπρεπε... όπως τα άλλα. Μπορεί να μην είναι τόσο όμορφο όσο τα άλλα, αλλά έχει υπέροχη ψυχή και κολυμπάει καλά, καλύτερα και από τα άλλα παιδιά μου θα έλεγα. Κι έπειτα τι σημασία έχει η ομορφιά... είναι το παιδί μου κι είναι ένα καλό παιδί...

- Τέλος πάντων... ας μείνει και βλέπουμε.

